

LA CIUTAT LLUNYANA

Ara que el braç potent de les fúries aterra
la ciutat d'ideals que volíem bastir,
entre runes de somnis colgats, més prop de terra,
Pàtria, guarda'ns: -la terra no sabrà mai mentir.
Entre tants crits estranys, que la teva veu pura
ens parli. Ja no ens queda quasi cap més consol
que creure i esperar la nova arquitectura
amb què braços més lliures puguin ratllar el teu sòl.
Qui pogués oblidar la ciutat que s'enfonsa!
Més llunyana, més lliure, una altra n'hi ha potser,
que ens envia, per sobre d'aquest temps presoner,
batecs d'aire i de fe. La d'una veu de bronze
que de torres altíssimes s'allarga pels camins,
i eleva el cor, i escalfa els peus dels pelegrins.

• GLOSSARI

Aterrar: v. intr. Fer caure en terra.

Bastir: v. tr. Construir, edificar.

Batec: m. Moviment alternatiu de contracció i de dilatació del cor, que es transmet a les artèries.

• HORITZÓ D'EXPECTATIVES

Presentació del poema. Què suggereix?. Què diu?

Tema: Esperança per recuperar allò perdut en la derrota.

Aquest poema pertany al món personal i íntim del poeta.

- **CLAUS PER AFAVORIR LA COMPRENSIÓ**

Durant els primers mesos de 1939, Màrius passa moltes hores sense sortir de la seva habitació del sanatori, del llit a la cadira de repòs i, quan comença a fer bonança, a la galeria. Mentrestant el poeta passa el temps llegint molt. Gràcies a l'anglès que ha estudiat durant la guerra, pot accedir a poetes com Shelley, Byron, Keats, algunes obres dels quals traduirà abans de morir. Durant aquest període, en la seva producció poètica, a més del tema de la mort, retorna al tema patriòtic, i escriu un dels poemes més carismàtics: "La Ciutat Llunyana", encapçalat amb el vers "aux captifs, aux vaincus, à bien d'autres, encore", d'un dels seus poetes preferits: Baudelaire.

- "La ciutat llunyana" expressa el dolor per la destrucció del somni projectat: bastir una ciutat ideal, la *polis* que els noucentistes havien teoritzat, la Catalunya Ciutat. Un exemple de civisme i refinament cultural en un àmbit de llibertat.

- En aquest poema la influència que s'hi detecta es d'un classicisme italianitzat, molt del gust noucentista.

- Motiu dels *pelegrins* símbol d'una humanitat condemnada a l'exili en el poema de Dante.

- La ciutat s'enfonsa perquè ha perdut la seva redemptora, "la ciutat dels ideals", el model platònic d'arrel noucentista que, a pesar de tot, resta amb expectatives de futur en el món de les idees, és a dir, el que Torres anomena la *ciutat llunyana*.

- **ACTIVITATS**

1. Escolteu la poesia següent i empleneu els buits, un cop completat el poema, comenteu la rima i apreneu-vos de memòria el vers que us agradi més

<http://pv2.sbd.udl.es/vllibres/webmarius/obra/mp3/2laciuta.mp3>

LA CIUTAT LLUNYANA

Ara que el _____ potent de les fúries _____
la _____ d'ideals que volíem _____,
entre runes de _____ colgats, més prop de _____,
Pàtria, guarda'ns: -la terra no sabrà mai _____.

Entre tants crits _____, que la teva veu _____
ens parli. Ja no ens queda quasi cap més _____
que creure i esperar la nova _____
amb què braços més lliures puguin ratllar el _____.

Qui pogués oblidar la ciutat que s'enfonsa!
Més llunyana, més lliure, una altra n'hi ha _____,
que ens envia, per sobre d'aquest temps _____,

batecs d'aire i de fe. La d'una veu de _____
que de torres altíssimes s'allarga pels _____,
i eleva el cor, i escalfa els peus dels _____.

2. Aquesta poesia no és només una poesia de derrota, sinó també una poesia d'esperança, esperança per recuperar allò perdut en la derrota. Què creus que volia dir el poeta? A quins somnis i llibertats creus que al·ludeix?

3. Han passat més de setanta anys des que Màrius Torres vas escriure aquesta poesia. Imagina que reps l'encàrrec d'escriure la segona part d'aquesta poesia, una continuació que pretengui expressar quina és la situació actual d'aquesta "ciutat *llunyana*" a què al·ludeix el poeta.

4. Fes l'anàlisi formal del poema: mètrica, rima i estrofa.

LA CIUTAT LLUNYANA

Ara que el braç potent de les fúries aterra A 12 (6+6) fem.
la ciutat d'ideals que volíem bastir, B 12 (6+6)fem.
entre runes de somnis colgats, més prop de terra, A 12 (6+6) fem.
Pàtria, guarda'ns: -la terra no sabrà mai mentir. B 12 (6+6) masc.
Entre tants crits estranys, que la teva veu pura C 12 (6+6) fem.
ens parli. Ja no ens queda quasi cap més consol D 12 (6+6) masc.
que creure i esperar la nova arquitectura C 12 (6+6) fem.
amb què braços més lliures puguin ratllar el teu sòl.D 12 (6+6) masc.
Qui pogués oblidar la ciutat que s'enfonsa! F 12 (6+6) fem.
Més llunyana, més lliure, una altra n'hi ha potser, G 12 (6+6) masc.
que ens envia, per sobre d'aquest temps presoner, G 12 (6+6) masc.
batecs d'aire i de fe. La d'una veu de bronze F 12 (6+6) fem.
que de torres altíssimes s'allarga pels camins, H 12 (6+6) masc.
i eleva el cor, i escalfa els peus dels pelegrins. H 12 (6+6) masc.

Sonet de versos alexandrins (6+6). Quartets de rimes encadenades i creuades en els tercets.